

Blecha Fló byla neposedná. Ne a ne se někde usadit natrvalo. Vylíhla se v roští uprostřed temného lesa, na ježkovi. Žila u něj mezi bodlinami, a to se jí nelíbilo, raději by něco hebkého. Při nejbližší příležitosti tedy přeskočila z ježka na králíka, jenže ten jí byl hebký přespříliš. V parku si vybrala středně velkého psa. Měl krásné zuby a říkali mu Pocem.

Pocem byl dobrý pes, velice chutný, jenže blechu v kožiše nechtěl. Jako by bleší kousnutí kdovíjak bolelo. Vycenil na ni ostré zuby a to už bylo o život. Málem by ji zakousl. V metru na trase C přeskočila Fló z Pocema na bělostnou Betyнку. Nechutnala špatně a v chlupech měla spoustu schovávaček. Jenže ta její panička! Neustále patlala Betyнку protivnými mastičkami a šampony, máčela ji v teplé vodě, mydlila a sprchovala, divže přitom nespláchla blechu odtokem ve vaně do městské kanalizace. Zkrátka pro blechu žádná sláva.

Bořivoj je jméno, které se dnes dává dětem zřídka. Bořivoj žádného jiného Bořivoje mezi dětmi nepotkal. Spískal to dědeček, protože trval na tom, aby každý první syn v jejich rodině byl Bořivoj. Bořivojův tatínek byl Bořivoj, dědečkův dědeček a dědeček dědečkova dědečka a tak dál. Všichni byli Bořivojové. Proti rodové tradici se nedá nic dělat, Bořivoj mohl být rád, že se nejmenuje Krok anebo Mnata. To by bylo! Ale vykládejte to někomu...

„Co boříš, Bořivoji, na hnoji!“ poškleboval se mu Patrik z jejich třídy.

„Nic nebořím!“ ohradil se Bořivoj a z nosu se mu spustila krev, sama od sebe. Občas se mu to stávalo. Naštěstí

se vždycky zase sama zastavila. Když Patrik uviděl krev, dal se na útěk, aby to nebylo na něj. Zrovna šla kolem panička s bělostnou Betynkou na vodítku a s blechou Fló v Betynčině kožiše.

„Co ti ten zlý chlapec udělal?“

„Nic mi neudělal, to samo,“ prohlásil Bořivoj hrdinsky. Dostal od Betynčiny paničky šest papírových kapesníků, aby si měl čím krev z nosu utírat.

Fló se v psím kožiše zavrtila. Už delší dobu na nikoho nepřeskočila a zrovna teď by mohla: na Bořivoje. Bylo to lákavé. Ucítla, že s ním by mohla být větší zábava a vzrušeníčko než s navoněnou Betynkou. A kromě toho ucítla krev... Co si budem povídat, blechy jsou krvelační tvorové, krev mají raději než chleba s máslem a ani hranolky s kečupem jim nic neříkají. Jen co Fló přeskočila, hned Bořivojovi začala s krví z nosu pomáhat. Docela jí chutnala, i když psí je mnohem lepší, to ví přece každá blecha.

„Mohla bych u vás nějaký čásek pobývat?“ zeptala se zdvořile. „Jsem blecha bez trvalého bydliště a ráda bych se usadila. Vy se mi, Bořivoji, tuze líbíte. Jmenuji se Fló.“

